

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

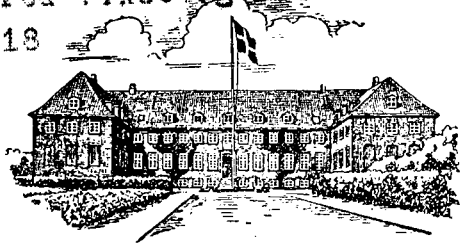
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Statens Pædagogiske
Stuul samling
Fredriksholmsvej 22
418

H. U. H. - Bladet

MEMLEMSBLAD FOR HASLEV UDV. HØJSKOLES ELEVFORENING — MARTS 1954

Barnesind og Religion

Da jeg var 6 år, „oplevede“ jeg en missionsuge i Haslev missionshus. Jeg havde fået lov at sidde oppe på den gamle balkon, hvor orglet stod; der var også bordplader og bænke o. l. Her stod jeg og lyttede, og talerne skyllede aften efter aften ind over mit barnesind — tydelig, som var det i går, ser og hører jeg endnu Fibiger tale over ordet: Jesu Kristi Guds søns blod renses fra al synd. Jeg kan godt gengive noget af hans tale, men det var mere følelsen end tankerne, som greb mig på en sådan måde, at det aldrig glemmes — jeg læste fornylig i en af Helene Stranges Sværke-romaner, at en Sværke sagde på sit dødsleje: „Jeg tror ikke på blodet, men jeg tror på Vorherre!“ — Min barnetro var netop en fast „tro på blodet“; sønnen for al synd mødte mig, inden jeg mødte Vorherre (i rationalistisk forstand), derfor har blodet for mig til i dag været synden så uendelig overlegen, så jeg endnu aldrig er sovet ind uden bevidsthed om tilgivelse! Jeg har ellers syndet meget —. Hvordan jeg, som af natur er stejl, egenkærlig og hovmodig, skulle blevet „opdraget“ uden at have blodets rensende kraft at „falde på“ — det begriber jeg ikke.

De gamle, som kendte dem, var for-

standsmennesker, nøgterne, realistiske, verdenskløge mennesker, der kendte deres værd og deres ret — for nogle år siden var der i radioen et hørespil om de kristne under forfølgelserne i kejsertidens Rom. Der var en hjulmager ved selve arenaen, som var kristen, men for svag til at bekende sin tro, netop fordi han hørte og så så meget på arenaen. Han var ellers en ærekær mand. En dag fik han af sin „præst“ stikordet: „Spænd Satan for vognen, Quadratus“! Lidt efter gik et hjul, han havde lavet, i stykker inde på arenaen. Staldmesteren skældte Quadratus ud herfor — men så kom „Satan for vognen“, hans naturlige ærgerrighed som håndværker kom op i ham over denne uret, og nu bekendte han sin „tro på blodet“, og han gik syngende i døden for løvernes klør og tænder —. Hvor ofte har jeg ikke hos de gamle set „Satan spændt for vognen“; netop når de syntes slagne, så de lå der, så viste Jesus Kristi sejerskraft sig i deres nederlag, så både de selv og verden undrede sig.

I teologien er der noget man kalder for „Frelsens orden“ — en af de gamle talte engang med sin præst; det var nu præsten, der talte til ham alvorligt og indtrængende netop om „Frelsens orden“. Præ-

sten blev ved at slå om sig med ordene „Frelsens orden“. Pludselig siger den gamle: „Har præsten forresten set „Frelsens orden“? Endelig en pavse. „Ja, jeg mener det, Paulus er stolt af, når han siger: „Jeg bærer Jesu Kristi mærketegn på mit legeme“! det må vel også være en slags „orden“, hr. pastor“.

Vidnesbyrd fra mennesker må til som forudsætning for tro; men hvordan ånden gennem vidnesbyrdet gør sin gerning er nok forskellig fra sjæl til sjæl. Ånden kan følge visse veje, men kan også gå „markløs over“.

De gamle var mere praktikere end teoretikere.

I deres daglige liv havde de så hårdt brug for en nærværende Gud, fordi den enkelte følte, han stod midt i en reel kamp. De fleste havde jo oplevet en „vækkelse“, d. v. s. de havde set mange mennesker i løbet af kort tid gå ind i Guds rige. Og i en sådan tid var det som den onde var håndgribelig tilstede. Man kunne særlig under en vækkelse træffe folk, som gik helt amok mod de hellige. Jeg blev som 11-årig sendt et ærinde. På denne strækning skulle jeg passere et arbejderhus med to familier. Her var mange store drenge, og forældrene af den slags, som lærte børnene deres eget had til de hellige, så egentlig vidste jeg, da jeg gik hjemme fra, at „huden skulle garves“, men det gik anderledes. Da jeg nærmede mig huset, begyndte en lille hund at gø, jeg satte i rend, men konerne og børnene var også i bevægelse og nåede vejen før jeg; den ene kone var da besat af en ond ånd. Hun læste de frygteligste forbandelser over mig. — Hun indledte med ordene: „Nå, der er du, sønnen af den forbandede hellige profet —“ og så kom et raserianfald og en ordflom, som gjorde både den anden kone og alle børnene mere

bange end jeg. Dette med „helligheden“ var en konto, jeg kendte, den blev altid udlignet med tørre tærsk, det var jeg fortrolig med, og min far havde givet rådet: „Bed, slå og rend!“ Jeg gjorde det sidste, og på tilbagevejen stod drengene bare og gloede. Menneskene og tiden var hårdere dengang end nu; men frimodigheden hos hans tjenere stod i forhold til tiden, og hans hjælp var så mærkbar.

Talrige er de oplevelser de gamle fortalte hinanden om, hvordan den onde rasede gennem sine redskaber, og hvordan Guds hjælp altid var rede. Det var en kampstad, men Gud gav også disse gamle kampglæde.

Jeg kendte to, som var soldaterkammerater fra 84 på „Trekroner“. Den første gang de to så hinanden var den første aften i „trøjen“, da de i hver sin ende af kasse-matten bøjede deres knæ, som tegn på hvem de tilhørte. Da brød et uvejr løs over deres hoveder. En kæmpekarl lovede at „skille dem lem for lem“, om de vovede den slags. Han var i gang med at virkeliggøre sine „forjættelser“, da billedet skiftede. En endnu kraftigere, halvfuld soldat kom til og tog parti for de to „syndere“, der blev slagsmål — men da det var ovre var der 3 som knælede; den fulde lå også på knæ! Han var københavner, blikkenslager, og havde nogen tid inden han kom i „trøjen“ uden for et værtshus slået en mand ned, som ville give ham en traktat; men manden, han slog ned, bad for hans sjæls frelse, og dette havde gjort et sådant indtryk på ham, så da han så scenen med de to soldater, blev han bange for Gud.

Denne blikkenslager drak sig ikke fuld i hele sin soldatertid og fulgte de to ind hos portneren i „Betesda“, så ofte de tog derind — her begyndte soldatermissionen; i „Betesda“'s portnerstue —. Den ene af

disse to var en bondesøn fra Sydsjælland, der aldrig havde været „i vandet“, inden han på „Trekoner“ skulle lære at svømme i fortets lille havn. Svømmelæreren var også en „olmsk Käl“. Han fik dem, der ikke kunne svømme, i en sele med en lang stang, og med denne „frelsende“ stang kunne han så mishandle til krøbling ham i selen. Disse to hellige soldater vidste, hvad der ventede den ene af dem, som ikke kunne svømme — de bad — de skreg til Gud —. Øjeblikket kom, da staklen fik selen på. Blikkenslageren havde sagt: „Mishandler han dig, så tæver jeg ham“! Men der skete det, at da oversergenten skulle begynde sin forestilling og fik givet staklen et par dukkerter og lidt knubs af stangen, så vred han sig ud af selen, dykkede og — svømmede! Ham med stangen brølede nogle frygtelige eder, men bonden, der aldrig havde været i vand før, blev erklæret for „frisvømmer“.

Efter nogle måneder skete noget værre: Kaptajnen fik „kig“ på de hellige. Ingen landlov, altid et eller andet at knalde dem på. De var kede af det. „Bliktuden“ klarede den med. Disse tre var ved samme kanon. En dag til kanoneksersitsen kom kaptajnen og stillede sig op og gav ondt af sig. Han havde en lille fjer på. Han kunne ikke rigtig få dem „trukket igennem“ ved kanonen — „ned i ammunitionskælderen og bakse med øvelsesgranater“ — her gik blikkenslageren amok, i stedet for at bruge spillet begyndte han at smide granaterne op med næverne, først øvelsesgranaterne, den sidste blev hængende på kanten, så fo'r han hen og ville have fat i den skarpe ammunition, men nu blev kaptajnen skrækslagen — fra den dag havde de tre landlov, når de ville, og de var i fred for befalingsmænd og menige.

— Vålse-striden (en præst som næg-

tede at tro på underet, f. eks. jomfrufødslen) husker jeg ganske godt. En gang den kom på tal, sagde en af de gamle: „Om Arboe Rasmussen havde oplevet det, vi har oplevet, så havde han intet grundlag for sin tvivl“. Næh, disse gamle kendte „ham deroppe“ som en underfuld Gud, de forstod som en virkelighed dette, „ved min Guds kraft springer jeg over en mur“

Og deres mange erfaringer om Guds nærhed i deres hverdag indvirkede på deres „dogmatik“. På mange af kulturlivets områder var disse gamle afstumpede, ganske ukyndige. De var *eensidige* — men den ene side, der vendte mod åndens verden, som den åbenbares i Bibelen, den var beskrevet, her var de ikke børn, der lod sig drive af nogen lærdoms veje: de havde en klippefast tro på den hellige ånd. Og her må nævnes den Guds gave, de fik gennem I. M. forlagsvirksomhed. Jeg har aldrig haft lejlighed til at se samlet alt, hvad der i årenes løb er trykt af I. M., men det må være et bjerg af papir. Og alt dette læste de gamle og ofte højt for familien.

— Den rigtige tanke, det rigtige ord i det rigtige øjeblik sørgede ånden for. Skulle de bære ordet frem, om for mange eller på tomandshånd, så kendte de ingen anden „forberedelse“ end at modtage åndens gave under dagens arbejde, og så det „Gud giver sin ven i søvne“.

Jeg har haft den lykke i år af mit liv ikke at have haft nogen arbejdssele på — kun lytte og læse. Jeg har hørt mange gode og forstandige ord, men rigere og mere sprudlende væld af hellig ånd og livsvisdom har jeg sjældent oplevet eller hørt, end når jeg sad og lyttede til disse gamles samtale; selv under deres samtales hastige form var det ædel vin i guldpokaler. Som årene er gået, og jeg har lugtet til både „Ægyptens visdom“ og ordkunst,

så har jeg undredes mere og mere over åndens gaver til disse gamle. Forstået mere og mere af dette underlige, at Gud gennem tiderne ved sin ånds magt danner de redskaber, han i det givne øjeblik har brug for. Jeg forstår, hvorfra de mænd, hvis ord og tanker lyder over slægten århundreder og årtusinder, efter at de af navnløse er talt, fik deres tanker; jeg forstår også, hvad det vil sige, at alle visdommens og kundskabens skatte er skjult (tilstede) i Ham“. Gud, Skaberens, har givet os forstandens og erkendelsens gave. Denne gave gør os til kun lidt ringere end englens — hvis — hvis vi stiller den til hans rådighed, som gav den! Jeg forstår, at når „Manden efter Guds hjerte“ sagde: „Jeg har lyst til din lov — jeg grunder på din lov dag og nat“, så er det den højeste form for hjernearbejde, for tæn-

ning. Jeg forstår, at mange af Indre Misions gamle vil på den nye jord „stråle som sole“, fordi de lod deres hjernearbejde befrugte af den hellige ånd, helt og fuldt. Det bliver ikke Einstein, Bohr, Edison, der vil „stråle som sole“ — de har leget med støvet under Guds skosåler og sagt: „h e r har han trådt“! men de gamle blev e t med Gud, fik „del i guddommelig natur“, idet de åbnede deres hjerter for Guds søn, H a m så de i både ansigt og hjerte. Og da han var størst, da han sagde: „det e r fuldbragt!“, da var han en slagen af Gud ramt mand — tilsyneladende — men netop i denne slagte og knuste tilstand evner han at „drage alle til sig“ — Det kors, som rødmer af hans blod, en trappe er til kronens fod! — som står urokkelig! Disse gamle troede på blodet!

Poul Larsen.

Finansminister KAMPMANN på H.u.H.

Socialdemokratens referat af talen:

„I sammenkomsten for arbejdsledige i aftes på den udvidede højskole deltog ca. 130, så tillige med skolens elever var der næsten overfyldt hus.

Forsamlingen blev budt velkommen af forstander Magelund, der fremhævede, at de mange store skoler havde for lidt kontakt med byens beboere, hvilket var en kedelig udvikling, og formålet med disse sammenkomster var at samles til festsfæstener med medborgere fra byen.

Så var der korsang, hvorefter finansminister Kampmann i store træk beskæftigede sig med problemet „Fuld beskæftigelse“, men i et frit samfund. Det er — sagde han — af afgørende betydning, at der lægges vægt på begge dele, fordi der i den sidste generation har været fuld beskæftigelse i samfund, der ikke kan kal-

des frie samfund, og det afgørende for demokratiet fremover er, om man kan løse dette problem. Uanset politiske anskuelser må vi alle kunne se, hvilken ulykke det er at have sine kræfter i behold, og der ikke er brug for dem, og derfor må arbejdsløsheden holdes nede så langt som muligt. Det kan ikke betale sig at have arbejdsløshed hverken for den enkelte eller for samfundet, fordi det udbreder sig i ringe, der rammer langt videre og det er det ulykkelige. Selv i et samfund som vort, hvor vi hjælper de arbejdsløse, rammer det også kommunerne, skatterne stiger, så alle indbyggerne rammes. De tabte arbejdsdage kan aldrig indhentes og synet på samfundøkonomien forkrøbles.

De, der lever nu, har ingen tryghed i sinde, der er ingen tiltro til, at beskæf-

tigelsen vil vare ved, og kan vi skabe den tryghed, vil det ændre sig. Med de små årgange fra trediverne har vi ikke haft svært ved at skaffe beskæftigelse, men de mange unge fra fyrerne kan vi snart vente, og passer vi ikke på, kan vi få de samme tilstande, som vi kendte i trediverne, da de mange unge fra forrige verdenskrig meldte sig på markedet. Vi har jo allerede mærket de store årgange ved, at skolerne er blevet for små, og vi må allerede i dag tænke på at bekæmpe arbejdsløsheden, og det gælder om at give de unge den bedste mulige uddannelse, da det så er lettere at komme til. Ellers er mulighederne ikke ret store, det er jo de ufaglærte, arbejdsløsheden rammer i alle tilfælde. Spørgsmålet vil meget snart komme frem i folketinget, fordi det gælder om, at så stor en del som muligt får en bedre uddannelse og de ufaglærte må også hjælpes. Den enkelte kan ikke alene klare det, staten må træde til, så der bliver muligheder for alle med evner dertil, at de drages ind til en videregående uddannelse. Men lærepladser vil der jo også blive mangel på, og så må der laves lærlingskoler omkring i landet.

At holde en høj beskæftigelse gælder ikke alene nationalt, problemet er inter-

nationalt, og der skulle være mulighed for fuld beskæftigelse i et frit samfund. Derfor må vi samarbejde i en fælles økonomisk politik, så vi kan løse dette spørgsmål, det er den frie verdens opgave at skabe sådanne forhold, at der kan skabes beskæftigelse for befolkningen, og det gælder ikke mindst for de underudviklede lande, hvor der særligt er brug for fuld beskæftigelse. Vi skal ville den fulde beskæftigelse og bekæmpe arbejdsløsheden.

Så samledes man til fælles kaffebord og senere underholdt skolens elever med sketsch og sang, så det blev en hyggelig aften, der lavede op i de mange grå hverdage, som de arbejdsledige har.”

Ved det fornøjelige samvær ved kaffebordet underholdt lærerne og fortalte muntre historier. Finansministeren fortalte om rejsen til Færøerne forrige efterår, da han havde rejst sammen med forstanderen. Ved gudstjenesten om bord havde han fungeret som kordegn, hvorfor de øvrige medlemmer af bankkommissionen resten af turen havde kaldt ham „den lille kordreng“.

Den festlige aften sluttede med andagt af en elev, snedkersvend Herbert Neimanas.

Dagspressen og vi.

„Min søn, va'r dig. Der er ingen ende på de bøger, der skrives, og den megen læsning trætter legemet“, sukker den gammeltestamentlige forfatter allerede for 2—3000 år siden. Ordet er ikke mindre aktuelt i dag, da bøgernes, avisernes og tidsskrifternes tal er uhyggelige. På Den udvidede Højskole har vi 10—12 forskellige dagblade og ca. 50 forskellige tidsskrifter. Når man skal holde orden på alt dette, bliver man ofte mindet om Jesu

ord: „Det græs, der står i dag, og i morgen kastes i ovnen“. Hvor hurtigt bliver sådanne blade dog ligegyldige; nyhederens interesse halveres hver time, der går. Man skulle derfor tro, at man kunne vende aviserne ryggen og holde sig til de bøger, der har blivende værdi.

Men det kan man alligevel ikke. Avislæsning hører med til dagligt liv for ethvert oplyst menneske. Man troede, da radioen med pressens radioavis kom ind i praktisk talt alle hjem, at aviserne ville

blive overflødige, men det blev ikke tilfældet.

Avisernes nødvendighed blev klar for alle under den store typografstrejke. Alt var ude af lave, så længe den stod på.

Man må bøje sig for det faktum, at aviserne er blevet tidens pulsslæg, og man er uden for sin tid, hvis man ikke i nogen grad følger med i disse. De præger vort folk og er blevet daglig — ofte den eneste — sjæleføde for titusinder af vore medborgere fra de som 7-årige begynder at „læse“ tegneserier og vittigheder og til de lukker deres øjne i døden.

Vi må se i øjnene, at dagspressen i uhyggelig grad præger menneskers syn på tingene. Det ved de politiske partier, og derfor er næsten alle dagblade, på enkelte undtagelser nær, præget af forskellige politiske synspunkter.

Men den kristne menighed som helhed har endnu ikke rigtig opdaget pressens indflydelse. Vi har en kristelig lytterforening, hvis betydning efterhånden erkendes af alle. Kirkelig Filmforening vinder langsomt terræn, men en kristelig avislæserforening har endnu ikke set dagens lys. Tænk, hvad der ville ske, hvis halvtreds — eller hundredtusinde ansvarsbevidste avis- og tidsskriftsabonnenter i Danmark sluttede sig sammen for at gøre et alvorligt saneringsarbejde i dagspressen, i de kulørte blade og i tidsskrifter, og samtidig gjorde et arbejde for at få det rigtige stof frem.

Hvad ville der ikke ske på redaktionskontorerne, hvis tendensløse eller halvt sande artikler blev mødt med en sværm af breve fra abonnenter, der krævede sandhed og redelighed af deres avis! Hvissmudsige eller lumre noveller og historier blev mødt med protest og utilbørlige annoncer med harme! Jeg kunne nævne flere eksempler på, at kredse af vågne abonnenter

på denne måde har øvet indflydelse på deres blad. Men der burde være mange flere, der følte ansvar her.

Kristeligt Pressebureau har set opgavens storhed og nødvendighed og har i mange år udført et positivt arbejde med at forsyne en lang række blade med værdifuldt læsestof. Store resultater er nået; de burde være kendt og påskønnet af alle, men altfor få står bag arbejdet, og midlerne, der stilles til rådighed, er for små.

Enhver kristen har medansvar for at de kristne synspunkter gøres gældende i tidens brændende spørgsmål. Partibureauerne skal nok sørge for, at de politiske partiers synspunkter kommer frem. Det er de kristnes opgave at medvirke til, at de kristne synspunkter hævdes i pressen.

98 % af vort folk er døbt. Jesus befalede os ikke blot til at døbe, men også at „lære dem at holde alt, hvad jeg har befalet“. Gennem Kristeligt Pressebureau når Jesu ord og bud faktisk ud til de fleste døbte i vort land. Men det kan gøres endnu mere intensivt og effektivt.

Johs. M.

Siden sidst

Februar måned med kulde og sne udenfor har rigtig kunnet samle sind og tanker til arbejdet indendørs. Meget er blevet nået og gennemgået i timerne, og der har været stor oplagthed og flid.

Ud over den almindelige timeplan har pastor C. Bartholdy holdt tre interessante foredrag som kedsomhedens psykologi. Pastor Bartholdy påviste, hvordan afkristningen medfører, at menneskene keder sig og derfor stadig får større behov for adspredelser. Men disse virker som når man drikker saltvand. Man bliver mere tørstig, og kedsomheden bliver større. Vi

håber, at pastor Bartholdy vil udgive disse foredrag, som har bud til mange moderne mennesker.

Den 12. februar havde vi vinterens anden store skolekoncert på Jernbanehotellet med et symfoniorkester på 40 mand og Gilbert-Jespersen som solist.

Den 13. februar gav færingerne på de forskellige skoler os en god og fornøjelig underholdning med færøprogram. Den 15. talte forfatteren Rask Nielsen, Jellinge, om europæisk samarbejde efter krigen. Den 20. holdt pastor Lønborg-Jensen, København, to gnistrende foredrag om kirkefaderen Johs. Kryostomus. Samme aften ved elevunderholdningen spillede violinisten Kaufmanas, København, og eleverne opførte eventyret „Prinsessen på ærten“ i moderne indspilning.

Den 22. var sekretær Montandon fra den schweiziske legation og fortælle om emnet „Velfærdsstat eller personlig ansvar“ om den schweiziske industris socialpolitik. Mens her i Danmark staten har måttet overtage næsten alle sociale opgaver, så de sociale udgifter er blevet tårnhøje, er det i Schweiz lykkedes at få industrivirksomhederne til at overtage disse, samt gennem en folkeforsikring, som alle yder bidrag til, at nedsætte statens udgifter til et minimum. Den 23. havde vi underholdning for byens arbejdsledige med foredrag af finansminister Kampmann. (Se referat andetsteds).

Fastelavnsmandag havde eleverne fri, og mange benyttede lejligheden til at besøge slægt og venner i København og på Sjælland. Den 5.—6. marts havde vi besøg af 22 theologiske kandidater fra pastoralseminariet. Det blev et par interessante og festlige dage med foredrag, diskussioner og samtaler fra morgenen til aften. Emnet for diskussionen lørdag aften var: „Lægfolkets indsats i kirkens arbejde“.

Lørdag den 6. fik vi et glimrende foredrag af den amerikanske prof. Latourette. Det var en oversigt over kristendommens stilling i dag. Dette vil vi sent glemme.

Søndag den 7. havde eleverne på de forskellige skoler arrangeret et fælles møde i missionshuset. For en sprængfyldt sal af lagde repræsentanter for de forskellige skoler gode vidnesbyrd om livet med Gud. Sangkoret sang et par sange. Det blev en aften som sikkert har fået betydning for mange. Mandag den 8. marts talte landssekretær frk. Brostrøm, og om aftenen havde vi besøg af den grundtvigske ungdomsforening her i Haslev, som gerne ville se, hvordan vi arbejder på vor skole.

Det går stadig godt med indmeldelserne til sommerskolen, men der er endnu god plads, så vi beder gamle elever være med til at arbejde på, at skolen bliver helt fyldt påny.

Hjertelig hilsen fra alle på skolen.

Käti og Johs. Magelund.

ELLEN HØJLUND

Sommeren 1934.

Hermed vil jeg meddele, at Ellen Højlund (elev sommeren 34) døde den 9. februar efter få dages sygeleje.

Hendes far skrev til mig, at han ville fortælle lidt om hendes hjemgang:

Den 18. januar gjorde Ellen Højlund en frossen hare i stand; derved fik hun en splint i en finger. Følgen deraf blodforgiftning, som fik en anden blodsygdom til at tage fat med voldsom og ustandselig fart.

Ellen Højlund lå først hjemme, og i den tid var det hendes og forældrenes bøn, at Gud enten ville tage hende hjem eller give hende helbredet tilbage.

Derefter kom E. H. til Århus på hospi-

tal, og lægerne mente, hun kunne leve ca. 2 mdr.; men da krisen kom og lægen ringede til familien for at sige, at der sikkert kun var 2 dage tilbage, var E. H. ikke mere, da han lagde telefonrøret på.

Ellen Højlungs fader skrev: „Vi nåede ikke at se Ellen gøre de sidste trækninger; men hun lå med sejrns smil på læben i sin kiste, og vi har kun gode minder om en kær, opofrende datter, der gik forud. Vi er gamle. Gud give os at være tro til enden, at vi snart må mødes med Ellen igen“.

— — Jeg ved Ellen Højlund holdt meget af H.u.H. og alle kammeraterne derfra. For mig er der blevet en stor tom plads i vennekæden, derfor vil jeg gerne være med til at mindes Ellen Højlund i bladet.

Til Ellen Højlungs minde
jeg vil så gerne finde
en tak fra hjertet frem;
thi hun fik lov at vandre
til hjælp og trøst for andre;
hun øste rigt af nådens væld,
hun gav og gav, blev rigest selv.
Nu Gud med sejr tog Ellen hjem
og derfor takken bryder frem.
Gid Ellens minde hjælpe må
os alle livets mål at nå.

„Mai“ (34).

M E D D E L E L S E

i Indre Missions Tidende:

Om at blive indremissionær.

Dem, der omgås med de tanker, vil Indre Missions bestyrelse gennem disse linier gerne opfordre til at gå to vintre på H.u.H., den udvidede folkehøjskole i Haslev. Efter den første vinter vil de da kunne få en udtalelse om, hvorvidt de har mulighed for at fortsætte.

De, som allerede har haft et vinter-

ophold, kan med det samme melde sig til andet hold.

Henvendelse til H.u.H.s forstander, pastor Magelund, Haslev.

C. Bartholdy.

VEJLE OG OMEGN

Torsdag den 22. april 1954 kl. 20 afholdes en stiftende generalforsamling på Vejle K.F.U.K. for en fælles indremissions højskolekreds for Vejle og omegn.

Taler er forstander Møller, Tommerup

Mød talrigt op, så vi kan få de rigtige repræsentanter for vor skole.

Mathias Madsen,
Mariesminde, Kragelund, Hedensted.

Sommerturen 1.—8. august

Der er indtil nu indmeldt 15 deltagere. Forudsætningen for, at turen kan blive til virkelighed må være, at mindst 30 har meldt sig inden 10. april som interesserede. Axel Nielsen.

Haslevkredsen i København (H.u.H.)

har møde 1. april kl. 20 på KFUK, St. Kannikestræde.

Hr. lærer Olav Nielsen taler og læser op. — Velkommen alle.

P. k. v.
Emma Augustinus.

Elevstævnet i Aalborg

må i år udsættes til i maj.

Se aprilnummeret.

Skive.

Alle gamle HuH-elever indbydes til møde på KFUM. lørdag d. 10. kl. 20.

Lærer Pedersen kommer tilstede.

Søndag d. 11.: Elever af årgang 42-43 indbydes til et samvær kl. 14 på KFUM.

Engdal og Pedersen taler.

Husk Din flytning!

Send Dit kontingent!